

Μετάνοια και εξομολόγηση: Μετάνοια· ένας ατελείωτος δρόμος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

3-S1-05-B Carl Spitzweg, Die Beichte / um 1875 Spitzweg, Carl 1808-1885. 'Die Beichte', un

3-S1-05-B

Carl Spitzweg, Die Beichte / um 1875

Spitzweg, Carl

1808-1885.

'Die Beichte', um 1875.

Oil auf Malkarton, 36,8 x 26,1 cm.

Muenchen, Neue Pinakothek.

E:

Spitzweg / Confession / Painting, c.1875

Spitzweg, Carl

1808-1885.

'Die Beichte', c. 1875.

(The Confession).

Oil on cardboard, 36.8 x 26.1 cm.

Munich, Neue Pinakothek.

Πολλοί ρωτούν: «Κάθε πότε πρέπει να εξομολογούμαστε»; Θα απαντήσουμε απλά: όποτε έχουμε κάτι. Ούτε αραιά και σπάνια, αλλά ούτε και με το παραμικρό. Αν π.χ. πέσουμε και χτυπήσουμε και το τραύμα είναι μικρό, δεν χρειάζεται να ενοχλήσουμε τον γιατρό. Αν το τραύμα είναι μεγάλο, τότε σίγουρα θα τον επισκεφθούμε.

Αφού, λοιπόν, τα καθημερινά αμαρτήματα δεν μπορούμε εύκολα να τα αποφύγουμε, θα προσπαθήσουμε να ζούμε σε συνεχή μετάνοια και τακτική εξομολόγηση. Χρονικές συνταγές δεν υπάρχουν. Ο καθένας έχει την ιδιαιτερότητά του, τις δικές του ανάγκες και μπορούμε με τον πνευματικό μας πατέρα να βρούμε την χρυσή τομή.

Τέλος ας μην ξεχνάμε ότι η μετάνοια είναι ένας ατέλειωτος δρόμος, μία διαρκής κατάσταση, που δεν σταματάει ποτέ. Δεν υπάρχει τέλος στην μετάνοια, γιατί τούτο θα σήμαινε τέλεια ομοίωση με τον Θεό. Έτσι έζησαν οι Άγιοι της Εκκλησίας μας.

Στο Γεροντικό, μέσα από ένα θαυμάσιο περιστατικό, βλέπουμε πως ζούσαν οι Άγιοι τη μετάνοια:

«Έλεγαν για τον Αββά Σισώη, ότι, όταν έμελλε να τελευτήσει και κάθονταν οι πατέρες γύρω του, έλαμψε το πρόσωπό του σαν τον ήλιο. Και τους λέγει: “Να ο

Αββάς Αντώνιος, ήλθε”. Και μετά από λίγο, λέγει: “Να, η χορεία των προφητών, ήλθε”. Και πάλι το πρόσωπό του περίσσια έλαμψε και είπε: “Να η χορεία των αποστόλων ήλθε”. Και έλαμψε πάλι το πρόσωπό του πιο πολύ. Και ιδού, ήταν σαν να μιλούσε με κάποιους. Και τον ρώτησαν οι γέροντες, λέγοντας: “Με ποιόν μιλάς πάτερ; ” Και εκείνος είπε: “Να, οι Άγγελοι ήρθαν να με πάρουν και παρακαλώ να με αφήσουν για να μετανοήσω λίγο ακόμη”. Και του λέγουν οι γέροντες: “Δεν έχεις ανάγκη να μετανοήσης, πάτερ”. Και τους είπε ο γέρων: “Σας βεβαιώνω, ότι δεν βλέπω να έχω κάμει αρχή ”. Και πληροφορήθηκαν όλοι ότι είναι τέλειος. Και πάλι, ξαφνικά, έγινε το πρόσωπό του σαν τον ήλιο. Και φοβήθηκαν όλοι. Και τους λέγει: “Βλέπετε, ο Κύριος ήλθε και λέγει: Φέρτε μου το σκεύος της έρημου”. Και ευθύς παρέδωσε το πνεύμα. Και έγινε σαν αστραπή. Και γέμισε όλο το κελλί από ευωδία».

Σ’ αυτήν την ατέλειωτη πορεία υπάρχει πάντα το ενδεχόμενο να ξανακυλίσουμε στην αμαρτία. Ας μην απελπιστούμε. Το ιατρείο της μετανοίας είναι πάντα ανοιχτό. «Το να πέσει κανείς είναι ανθρώπινο. Το να μείνει κανείς στην πτώση, δεν είναι ανθρώπινο αλλά σατανικό», λένε οι Πατέρες της εκκλησίας. Διαβάζουμε πάλι στο Γεροντικό:

«Ένας αδελφός ρώτησε τον Αββά Σισώη, λέγοντας: “Τί να κάμω, Αββά, όπου έπεσα; ” Του λέγει ο γέρων: “Να σηκωθείς πάλι ”. Λέγει ο αδελφός: “Σηκώθηκα και πάλι έπεσα ”. Και λέγει ο γέρων: “Να σηκωθείς πάλι και πάλι”. Λέγει τότε ο αδελφός: “Έωςπότε;” Λέγει ο γέρων: “Έως ότου σε βρή ο θάνατος, είτε στο καλό είτε στην πτώση. Σε οποία κατάσταση βρίσκεται ο άνθρωπος, σ’ αυτή και φεύγει”».

Ο Θεός πάντα μας περιμένει. Δεν μας απορρίπτει ποτέ.

«Ρωτήθηκε ο Αββάς Μιώς από κάποιον στρατιωτικό, αν ο Θεός δέχεται μετάνοια. Και εκείνος, αφού τον κατήχησε με πολλά λόγια, τον ρωτά: “Πές μου αγαπητέ. Αν σου σχισθή η χλαμύδα, την πετάς; ” Λέγει: “Όχι. Αλλά την ράβω και την ξαναχρησιμοποιώ”. Του λέγει τότε ο γέρων: “Αν λοιπόν σύ το ρούχο το λυπάσαι, ο Θεός το πλάσμα τον δεν θα το λυπηθή;”»

Έτσι ας προσπαθήσουμε να ζήσουμε και εμείς την μετάνοια. Αυτή ας είναι και η προσευχή μας: «Κύριε, δώρησάι μοι μετάνοιαν ολόκληρον και καρδίαν επίπονον εις αναζήτησίν σου».

Πηγή: Τεύχος, «Μετάνοια και εξομολόγηση», Έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Αργολίδος, Ναύπλιο.